

всѣма новѣ видѣ: бръчкитѣ на челото му са изглаждатъ, както исчезватъ сѣнкитъ, когато Зората съ шипочнитѣ си прѣсты, отваря вратата на истокъ и освѣтява сичкыя небосклонъ; хлѣтнжлытъ му и строги очи обръщатъ се въ сивы съ небесна прелестъ и пълны отъ божествененъ огънь; промѣсената му и небрежена брада исчезва; благородны и величественны черты чудно прелестны и пріятны представятъ се на смаянитѣ очи на Телѣмаха. Той вижда едно женско лице погладко и понѣжно отъ цвѣтъе: гледа на него бѣлизната на крина размѣсена съ алянныя цвѣтъ на младыя триандафилъ. На туй лице цвѣти една вѣчна младость съ едно величіе просто и небрежно; благовонна амброзія се раздава отъ вълнуванитѣ ѿ косы; одеждитѣ ѿ свѣтливы като живытъ цвѣтове които слънцето при истичаньето си придава на тъмнитѣ небесны сводове и на облацитѣ които озалатява. Туй божество не опира крака о земята, но носи са леко въ въздуха като птиче което го цѣпи съ крыльетѣ си: въ мощната си рѣка то държи едно свѣтливо копіе, способно да докарва въ трепетъ найвоинственнитѣ градове и народы; самъ Марсъ, при вида му, бы освѣтилъ ужасъ; гласѣтъ му е кроткъ и смиренъ, но твърдъ и увлекателенъ; сичкытъ му думы като огняны стрѣлы пронизватъ сърцето на Телѣмаха и му докарватъ едно сладостно униніе: на шлема му са вижда печалното птиче на Аѳины, и на гърдытъ му блѣсти страшната егида. Отъ сичкытъ тѣзи знакове Телѣмахъ позна Минерва.

„О честивѣша богыне, рече той, вый прочее сте были удостоили Одиссеева сынъ, отъ любовь къмъ баща му, да го рѣководите! . . .“ Той искаше да говори помного; но гласѣтъ му са затъкнж, устнитѣ му напраздно са мърдахж да изразіжтъ мыслитѣ му които натрупано излѣзвахж отъ дѣното на сърцето му; прижитствіето на божеството го омайваше, и той приличаше на человекъ който, на сънь, е натиснжтъ до невозможность да дыше, и който са мжчи да продума и не може да съставя нито една дума.

Найподиръ Минерва произнесе тѣзи думы: „Сыне Одиссеевъ, чуйте ма за послѣдень пжтъ. Азъ не съмъ поучавала ни единъ смъртенъ толкози прилѣжно кол-